

Arrest

nr. 121 812 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Tadzjiekse origine te zijn. U woonde tot uw vertrek in de stad Mazar I Sharif, provincie Balkh.

U volgde een opleiding bij een kleermaker en startte een winkel onder de naam H.(...) W.(...). Uw klanten brachten u stoffen en u maakte de door hen gevraagde kledij. Een drietal jaar geleden kwam een commandant van de grenspolitie, commandant S.(...), naar uw winkel met de vraag kleren te maken voor zijn vrouw en dochter. U werd meegenomen naar het huis van de commandant om hun maten te nemen. U maakte de kleren en kreeg een tweede opdracht van hen. Tussen de stof die de toen negentienjarige dochter, N.(...), u had gegeven vond u een briefje met haar telefoonnummer en de vraag haar te contacteren. U deed dit en u kreeg te horen dat ze u leuk vond en ze u wilde

spreken. Hierop hielden jullie contact. Op 19 of 20 qaus 1389 (10 of 11 december 2010) vroeg N.(...) u om naar haar woning te komen voor een nieuwe bestelling. Ze was alleen thuis met haar jongere zus. Haar zus verliet de kamer en N.(...) kuste u. U weigerde aanvankelijk in te gaan op haar avances maar uiteindelijk hadden u en N.(...) seksuele betrekkingen in de gastenkamer. Jullie werden betrapt door haar jongere zus.. Bij terugkeer in uw winkel bleek de commandant te zijn langs geweest. De commandant had uw leerling geslagen en hem gedwongen uw woning te tonen. De commandant ging hierop naar uw woning. Omdat u er niet was nam hij uw vader mee. U ontving ondertussen een convocatie van de politie. Na twee dagen werd uw vader door de commandant vrijgelaten. Hij diende u binnen de twee dagen bij hem te brengen. Uw vader ging niet in op de vraag en u dook onder bij een tante. Uw vader werd twee dagen na zijn vrijlating opnieuw opgepakt door de commandant en is sindsdien spoorloos. De commandant kwam u nogmaals bij u thuis zoeken en bedreigde uw familie. Uw moeder trok hierop met uw twee jongere broers bij uw oom A.(...) in. U ging naar Kabul, waar u een week hebt verbleven. U reisde vervolgens met het vliegtuig naar Herat. Vanuit Herat reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u 6 maanden zou verblijven. Via Macedonië, Servië, Kroatië, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk naar België, waar u op 2 augustus 2011 aankwam en dezelfde dag asiel vroeg.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een convocatie van de politie neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo gaf u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan dat de commandant waarmee u en uw familie problemen kennen een legercommandant zou zijn (vragenlijst, 3.5). Tijdens uw interview voor het CGVS zei u echter het een commandant van de politie, meer bepaald een commandant van de grenspolitie, was. (CGVS, p. 21). Bij confrontatie met deze contradictie ontkende u uw verklaring in de vragenlijst, wat niet afdoende is temeer daar u in de vragenlijst ook aanhaalde dat de commandant bij zijn eerste bezoek aan uw winkel vergezeld was van een soldaat(vragenlijst, 3.5). Volgens uw gehoor op het CGVS zou dit dan weer een politieagent zijn geweest (CGVS, p. 3 en 11). In verband hiermee dient overigens te worden opgeworpen dat u de volledige en/of officiële naam van deze commandant niet kunt weergeven (CGVS p. 21). Gezien de cruciale rol van de commandant in uw asielrelaas mag redelijkerwijze verwacht worden dat u zijn volledige naam kent en ook zijn functie van bij het begin van uw aanvraag correct weergeeft, quod non. Verder stelde u in de door u ingevulde vragenlijst dat u gedurende 6 maanden bij de commandant thuis kwam om maten te nemen en kleren te maken (vragenlijst, 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u aanvankelijk dat u N.(...) na uw ontmoeting met haar gedurende een periode van 6 maanden enkel telefonisch sprak (CGVS, p. 14). Bij confrontatie paste uw verklaringen aan en stelde u dan weer dat u haar in bedoelde periode van 6 maanden toch wel gezien (CGVS, p. 19). Verder stelde u in de vragenlijst dat uw vader uw vertrek uit Afghanistan regelde (vragenlijst, 3.5). Tijdens uw gesprek voor het CGVS gaf u echter aan dat het uw oom was die uw vertrek regelde gezien uw vader een tweede werd opgepakt door de commandant en dit dus niet kon regelen (CGVS, p. 11). Over het feit dat uw vader twee dagen na zijn vrijlating opnieuw werd opgepakt door de commandant vermeldde u dan weer niets in de vragenlijst (vragenlijst, 3.5). De opgeworpen discrepanties betreffen de kern van uw asielrelaas en ondermijnen de geloofwaardigheid ervan.

Voorts moet worden vastgesteld dat u en uw familie niet getracht hebben om via kennissen of de dorpsverantwoordelijke enig nieuws over uw vader te bekomen. Volgens uw verklaringen zou uw familie wel naar hem hebben gezocht in de gevangenis, maar nooit een poging hebben genomen om meer te weten te komen van de commandant en/of andere kanalen. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat een familie alle mogelijkheden ten bate zou nemen om enig nieuws te bekomen over een verdwenen familielid, quod non. In dezelfde zin is het ook onwaarschijnlijk dat u niet weet wat er gebeurde en/of hoe het op dit moment met N.(...) is gesteld (CGVS, p. 19). Hoewel u verschillende keren met uw familie contact hebt gehad en gezien uw relatie met N.(...) de oorzaak is van uw problemen, kan verwacht worden dat u zich hierover geïnformeerd hebben. Voorts is het in de Afghaanse context weinig plausibel dat een Afghaanse vrouw het initiatief zou nemen om een man te verleiden en er op aan te sturen seksuele betrekkingen te hebben (CGVS, p. 15). Uw verklaring dat ze nog jong was en niemand op een dergelijk moment beseft wat hij of zij doet is geenszins overtuigend (CGVS, p. 15 en 16) Volgens uw verklaringen was N.(...) immers al 19 jaar oud. Bovendien is het algemeen geweten dat Afghaanse vrouwen die buiten het huwelijk seksuele betrekkingen hebben het risico lopen gestenigd worden.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u neergelegde convocaties van de politie wijzigt hieraan niets. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Bovendien blijkt uit dit stuk enkel dat u wordt opgeroepen bij de politie. De reden of de hoedanigheid (beschuldigde of getuige) waarin u wordt opgeroepen (CGVS, p. 7) blijkt hieruit niet. Verder is het opmerkelijk dat een convocaties van de autoriteiten niet aan u wordt gericht op uw officiële naam H.(...) H.(...) maar wel op de naam die u voor uw winkel gebruikt, H.(...) W.(...) (CGVS, p. 7). Ten slotte kan nog worden opgemerkt uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en bijgevoegd in het administratief dossier blijkt dat de situatie in de provincie Balkh er al een tweetal jaren op vooruit gaat. Men kan stellen dat de rust teruggekeerd is in de provincie Balkh. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoeker stelt dat hij door de bestreden beslissing teruggestuurd zal worden naar Afghanistan, dat voor hem geen veilig land is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat het district van verzoeker rustig tot zeer rustig zou zijn, maar niets is minder waar. De provincie van verzoeker ligt in het oosten en is helemaal niet rustig. Bovendien dient verzoeker te vrezen voor zijn leven nu de vader van het meisje met wie hij seksuele betrekkingen heeft gehad hem zoekt om hem hiervoor te straffen en deze man een hoge functie draagt, terwijl verzoeker slechts een kleermaker is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een rapport van ‘recht op bestaan’ van november 2013, een rapport van Kruispuntbank Migratie en Integratie van 14 augustus 2013, een rapport van Cordaid van 22 oktober 2013, het reisadvies Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken, een geografische kaart van Afghanistan en een persartikel toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vader van het meisje met wie hij seksuele betrekkingen zou hebben gehad een legercommandant is (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij een commandant van de grenspolitie is en ontkent hij op de Dienst Vreemdelingenzaken over een legercommandant te hebben gesproken (stuk 4, gehoorverslag, p. 18, 21). De Raad stelt echter vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet enkel sprak over een legercommandant, maar ook over een soldaat die door hem gestuurd werd (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat dit een politieagent zou geweest zijn (stuk 4, gehoorverslag p. 12). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gedurende zes maanden naar het huis van de commandant ging om maten op te nemen van diens vrouw om kleren te maken, waarbij hij op een dag de maten van zijn dochter nam, waarna zij hem omarmde en zij de liefde bedreven (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij na een week al stof van de dochter van de commandant kreeg met haar telefoonnummer tussen, waarna hij gedurende zes maanden telefonisch contact had met haar zonder haar ondertussen te zien (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14). Met deze verklaringen geconfronteerd wijzigt verzoeker zijn verklaring plots en stelt hij dat hij haar gedurende die zes maanden wel zag bij haar thuis (stuk 4, gehoorverslag, p. 19). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker het feit dat de dochter van de commandant hem stiekem haar telefoonnummer bezorgde tussen de stof geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker stelt dat dit hem niet gevraagd werd en dat hij kort diende te zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 19), stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 11, vragenlijst, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor goed verliep en dat hij alle elementen die geleid hebben tot zijn vertrek kort heeft kunnen weergeven (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker ook omtrent de regeling van zijn vertrek tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader zijn vertrek regelde (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij dan weer dat zijn oom zijn reis regelde en betaalde met geld van zijn vader (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Tevens verklaart verzoeker dat zijn vader een tweede keer werd opgepakt door de commandant en dat hij door de omstandigheden zijn reis niet kon regelen (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). De vader van verzoeker zou nog steeds spoorloos zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 17, 18). Ook deze tweede arrestatie van zijn vader liet verzoeker echter geheel onvermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 11, vragenlijst, p. 3). De Raad stelt vast dat verzoeker dermate verschillende versies van zijn asielrelaas geeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat hier geen enkel geloof meer aan kan worden gehecht. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet alleen tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de functie van de commandant bij de grenspolitie of het leger, maar ook zijn officiële naam niet blijkt te kennen, hoewel hij gedurende zes maanden bij de commandant thuis kwam (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 21).

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin

of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de stad Mazar-i Sharif in de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en de verweernota (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel II: Noord- en West-Afghanistan* van 20 november 2013) blijkt dat er dat er voor burgers uit de stad Mazar-i Sharif in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Mazar-i Sharif in de provincie Balkh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. Slechts twee districten die grenzen aan buurprovincie Sar-i Pul, Chimal en Chahar Bolak en in mindere mate Dawlatabad, kennen vanouds een AGE-aanwezigheid die voor enige instabiliteit zorgt in deze districten. Voorts kwam, net als in de voorgaande jaren, regelmatig het nieuws terug van groepjes opstandelingen die het vredes- en reïntegratieproces vervoegden en in augustus kwam het bericht dat de provincie nu ook een Afghan Special Police Force, een elite Crisis Response Unit, heeft. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten van 'recht op bestaan', Kruispuntbank Migratie en Integratie en Cordaid en het neergelegde persartikel bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de provincie Balkh een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Overigens merkt de Raad op dat het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De geografische kaart toont slechts de ligging van de provincie Balkh aan, maar heeft geenszins betrekking op de veiligheidssituatie ter plaatse. De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook niet van aard om de voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyse te ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF